

Fővárosi Ítéltábla a dr. Rabovszky Gábor ügyvéd (címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 28. napján kelt 40.P.20.154/2016/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és azt állapítja meg, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa ... napján ... órákor sugárzott ... című műsorában valótlanul állította, hogy a ... biztonsági őrök egy hajléktalan személyt igazoltattak, veréssel fenyegették, levetették vele az ingét és félmeztelenül az utcára küldték. Valótlanul állította továbbá, hogy keresték az érintett biztonsági céget, akik arról tájékoztattak, hogy nem kívánnak nyilatkozni.

Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 600 (Hatszáz) forint kereseti és 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket, míg az alperest, hogy 18.000 (Tizennyolcezer) forint kereseti és 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Ezt meghaladóan a peres felek a költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ... napján ... órákor általa sugárzott ... című műsorban valótlanul állította a felperesre vonatkozóan, egy a történt eseménysor kapcsán a következőket:

- 1.) „A biztonsági őrök megállították és igazoltatták.”
- 2.) „A biztonsági őrök mellékfolyosóra vitték és veréssel fenyegették.”
- 3.) „A biztonsági őrök rögtön kiderítették, hogy a férfi testvére börtönben ül, amit jogszerűen nem tudhattak meg.”
- 4.) „A biztonsági őrök levetették vele az ingét és félmeztelenül az utcára küldték.”
- 5.) „Kerestük az érintett biztonsági céget és a bevásárlóközpontot, akik arról tájékoztattak bennünket, hogy nem kívánnak nyilatkozni.”

Kötelezte az alperest, hogy a felperesnek oly módon nyújtson saját költségére elégtételt, hogy közölje az általa sugárzott eredeti ... című műsorral azonos napszakban és időpontban a képernyőn, hogy a felperesre vonatkozóan valótlan tartalmú közléseket tett.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 forint + 27.000 forint áfa, mindösszesen 127.000 forint ügyvédi munkadíjat és 21.000 forint eljárási illetéket, továbbá az államnak külön felhívásra 15.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában idézte a Ptk. 2:42. § (1)-(2) bekezdéseit, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, utalt továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira.

Rögzítette, hogy a felperest mint jogi személyt is megilleti a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog. Elsőként azt vizsgálta, hogy az alperesi kijelentések a felperesre vonatkoztak-e: ennek eldöntéséhez megtekintette a sérelmezett műsorrészt, melyből egyértelműen megállapíthatónak tartotta, hogy a szöveg ugyan biztonsági örökről szól, akik arcuk kitakarása mellett szerepelnek is a műsorban, azonban folyamatosan látható a biztonsági örök formaruháján a felperesi cég logója. Maga a felperesi ing külön is bemutatásra kerül, így a felperes egyértelműen beazonosítható. Emellett az eset helyszíne is azonosítható. Fontos körülménynek értékelte, hogy maga a műsor is úgy fogalmazott utolsó közlésében, hogy kereste az alperes a felperesi vagyónvédelmi céget, ám az nem kívánt nyilatkozni, ezzel az utalással pedig a felperesi cég egyértelműen az ügy érintettjévé vált. Mindezek pedig - megállapítása szerint - a felperes keresetösségi jogát megalapozzák.

Ezt követően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a műsor tartalma valós volt-e. A megtekintett híradórészt összevetette a tanúk vallomásával, illetve a csatolt iratokkal. Rögzítette, hogy a felperes részéről bejelentett tanúk vallomása egyezett, minimális, az eset lényeges körülményeit nem érintő eltérést tartalmazott. Esetükben ugyan figyelembe kellett venni, hogy a felperes alkalmazottai, tehát bizonyos érdekeltségük közvetetten fennáll, azonban a vallomásukkal ellentétes vallomást tett **(tanú1)** esetében direkter elfogultsági okot tárt fel, nevezetesen azt, hogy az előadásának egyeznie kellett az általa tett feljelentésben előadottakkal. Utalt arra, hogy önmagában az, hogy az esemény során jelen volt négy személy közül csak ő erősítette meg a műsor szerintieket, nem vezetne arra, hogy a három biztonsági őr vallomását fogadja el valós tartalmúnak, hiszen ők érdekközösségben állnak, azonban a ...-féle vallomás csak önmagával és az alperesi előadással volt egyező, míg a három biztonsági őr vallomása egymással, **(tanú2)** és **(tanú3)** vallomásával sem állt ellentétben, továbbá okirat tartalmának sem mondott ellent.

Ezt követően azt vizsgálta, hogy a tartalom sértő-e a felperesre nézve. Megállapítása szerint a műsor akként láttatja az esetet, hogy a néző a biztonsági örökkel kapcsolatba került hajléktalan személy oldalára áll, a hír azt közvetíti a nézők felé, hogy a biztonsági örök ok nélkül kényszerítették a náluk gyengébb, velük egymaga szemben álló, ártatlan embert megállásra, vitték az épület forgalomtól elzárt területére, ahol védtelenül, fenyegetés hatására maradni kényszerült, mígnem az örök felsőruházatát levetetve, ezzel is őt megaláztatva, elengedték. Arra is következtetni enged a műsor, hogy a felperesi alkalmazottak jogellenesen, hatóságként léptek fel, amikor **(tanú1)**t igazoltatták, illetve testvére börtönben létét is kiderítették, jogellenesen, lélektani nyomás gyakorlása céljából. A műsor negatív szereplője nem kétségesen a felperes, illetve alkalmazottai, ezzel szemben **(tanú1)** mint alaptalanul megtámadott személy szerepel, aki ráadásul még az átlagemberhez képest is kiszolgáltatottabb, hajléktalansága, rossz szociális helyzete miatt.

Megállapítása szerint, mivel a felperes gazdasági tevékenysége vagyónvédelmi, biztonságtechnikai és magánnyomozói feladatok ellátására irányul, külön bizonyítás nélkül is egyértelmű, hogy személyének ilyen módon való bemutatása rá nézve sértő és hátrányos, hiszen tevékenységéhez bizalom kell, hogy fűződjék úgy megbízói, mint környezete részéről.

Az egyes kijelentések vonatkozásában az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az 1-4. alatt tett közlések mind a konkrét eset körülményeire vonatkoznak és az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a valóságnak azok megfelelnek. A riporter csak egy szemtanú vallomására, előadására alapította a műsor tartalmát, aki az ügyben érdekelt, de vallomása a másik oldal tanúinak vallomásával ellentétes, okirat sem támasztja alá annak valóságát. Nem bizonyult be tehát, hogy a felperes emberei **(tanú1)**t igazoltatták, veréssel fenyegették, kiderítették testvére büntetését és ezzel nyomást gyakoroltak rá, levették volna róla az ingét és így ereszítették volna csak el.

Az 5. pontban tett kijelentés vonatkozásában nem osztotta az alperes azon érvelését, hogy csupán lényegtelen közlést tartalmazott volna az ügy vonatkozásában, a kijelentés a néző számára pejoratív éllel bír, hiszen arra utal, hogy a negatív szereplő felperesi cég nem kívánt nyilatkozni, azaz nem kívánta tisztázni magát. Megállapítása szerint annak bizonyítása, hogy az üzletközpont útján egy alkalommal az alperes megkísérelte megkeresni a felperest, nem elégséges a hiteles tájékoztatás követelményének teljesítése szempontjából. Az alperes az ügyben érintett két fél közül csupán az egyiknek az elmondására alapította közléseit, ennek valósága utóbb a perben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen sem bizonyult be. Így megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság a keresetet, megállapította a jogsértést és kötelezte az alperest elégtétel adására.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, melyben az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének a teljes egészében való elutasítását kérte. Sérelmesnek tartotta továbbá a felperes javára megítélt ügyvédi munkadíjat is tekintettel arra, hogy a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján bruttó 38.100 forint állapítható meg. Kérte ezért a munkadíj csökkentését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság teljes körű és mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le, a rendelkezésre álló bizonyítékokat azonban nem megfelelően értékelte, helyes tényállást nem állapított meg, így az azokból levont jogi következtetései sem helytállóak.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban csatolásra került **(tanú1)** feljelentése, amely a műsor alapját képezte, a műsorban elhangzott nyilatkozatok és kijelentések a feljelentést szöveghűen idézték, azzal teljes mértékben megegyezők voltak az 1-4. pontban megállapított jogsértések tekintetében.

Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalására, miszerint a sajtó jogosult a hatóság előtt folyamatban lévő büntetőügyről az aktuálisan megismerhető adatoknak megfelelően tájékoztatni a nyilvánosságot. Az állásfoglalás szerint nincs helye jogsértés megállapításának, ha a sajtó a valóságnak megfelelően számol be egy büntetőeljárásban a vádirat tartalmáról, a nem jogerős bírósági ítéletről, vagy a nyilvános bírósági tárgyalásról. A bírói gyakorlat ezen állásfoglalást valamennyi hatósági eljárásra, így a nyomozati rendőrségi eljárásra is kiterjesztette, tehát az alperes jogszerűen tájékoztathatta a közvéleményt a feljelentésben foglaltakról. Ezen hivatkozása ellenére az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért nem fogadta el ezen védekezést.

Utalt a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, mely szerint a jóhírnév sérelmének megállapítására akkor kerülhet sor, ha a tényállítás valótlan és egyben a felperesre nézve sértő. Álláspontja szerint az ítéletben megállapított valamennyi jogsértés alapját képező tényállítások nem hordoznak magukban sértő jelleget, valótlanságuk esetén sem. Megjegyezte, hogy az átlagnéző számára mind a felperes, mind a felperes és a biztonsági őrök közti kapcsolat beazonosíthatatlan, így jóhírnevének megsértésére alkalmatlan a magatartás.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az 1-4. pontban meghatározott jogsértések vonatkozásában a felperes nem rendelkezik keresetösségi joggal, a sérelmezett műsor nem a felperesről, hanem a biztonsági őrökről szól. A személyiségi jogok megsértése miatt keletkezett igényeket pedig a Ptk. 2:54. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel is csak ők érvényesíthetik személyesen.

Előadása szerint azon állítás, miszerint a biztonsági őrök megállították és igazoltatták a felperest, megfelel a valóságnak. A felperes a keresetlevelében saját maga állítja, hogy intézkedtek **(tanú1)**nal szemben, amit az eljárás során valamennyi tanú megerősített. Valós tényállítással szemben pedig jóhírnév megsértése megállapításának nincs helye.

A 2-4. pontban meghatározott közlések tekintetében változatlanul fenntartotta, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga, amennyiben az megállapítható lenne is, a felperes keresete akkor is megalapozatlan.

Előadása szerint a feljelentő a hamis vád ismeretében tette meg feljelentését, a hamis tanúzás következményeire történt figyelmeztetés után is fenntartotta a feljelentésben foglaltakat. A feljelentésben foglaltak pedig a műsor valamennyi jogsértőnek tekintett közlésével egybevágóak. A felperesi tanúk nem tekinthetők elfogulatlanoknak, mivel a felperes alkalmazásában állnak, illetve a büntetőeljárás kimenetelében is érdekeltek. A bizonyítékok helyes mérlegelése alapján az elsőfokú bíróságnak az állítások valóságát kellett volna megállapítania és a felperes keresetét elutasítania.

Álláspontja szerint az 5. pontban szereplő, sérelmesnek tartott közlés vonatkozásában sértő jelleg semmiképpen nem állapítható meg, még annak valótlansága esetén sem. Az eljárás során bizonyítást nyert, hogy a felperes megkeresésére sor került az incidenssel kapcsolatban, így az nem valótlán tényállítás. A műsor egészét tekintve pedig lényegtelen tévedésnek is minősül ezen közlés, annak valótlansága esetén is.

A fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított döntésével és jogi következtetéseivel a Fővárosi Ítéltábla azonban csak részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság a per szempontjából releváns jogszabályi rendelkezéseket ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

A Ptk. 2:43. § d) pontja szerinti jóhírnév védelme azt kívánja biztosítani, hogy a társadalom tagjait a valóságos értékük alapján ítéljék meg, amely úgy érvényesülhet, ha az adott személyről az objektív valóságot kifejező tényállítások, értékelések jelennek meg. A valóságot meghamisító tényállítások, közlések, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy társadalmi értékelését, jóhírnevet sértenek. A jóhírnév védelme a természetes és jogi személyt egyaránt megilleti. Tényállítás esetén azt szükséges vizsgálni, hogy az adott állítás valótlán és egyben sértő-e, illetve hogy az adott személyre vonatkozik-e.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatok okszerű mérlegelése alapján megalapozottan következtetett arra, hogy az alperes az elsőfokú ítélet rendelkező részében megjelölt sérelmezett kijelentéseket megtette. Ezen kijelentések a felperes személyére vonatkozó konkrét ténytartalmat hordoznak.

Az elsőfokú bíróság ezt követően vizsgálta azt is, hogy a sérelmezett kijelentések valósak-e. Ebben a körben az egyes közlések vizsgálata körében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól részben eltérő megállapításra jutott. A kijelentések valósága, illetve valótlansága ugyanis csak abban a körben volt vizsgálható, ahol a felperes a közlések valótlanságát sérelmezte.

A felperes a 40.P.20.154/2016/4. számú jegyzőkönyvből megállapíthatóan a 2016. március 17. napján megtartott tárgyaláson pontosította előadását abban a vonatkozásban, hogy az egyes sérelmezett közlések mely részének valótlanságát kifogásolja.

Azon kijelentés vonatkozásában, hogy a biztonsági őrök megállították és igazoltatták **(tanú1)**t, megállapítható, hogy azon rész, mely szerint a biztonsági őrök a hajléktalant megállították, valós állítás, ezt a felperes sem vitatta, azt egyébként a tanúk vallomása is megerősítette. Ezen közlés

vonatkozásában a felperes nem is ezt, hanem azon állítást sérelmezte, hogy „igazoltatták a hajléktalan személyt”.

A sérelmezett 2. kijelentés vonatkozásában a felperes a közlés azon részét nem kifogásolta, hogy a hajléktalan személyt a biztonsági örök mellékfolyosóra vitték, ezen közlés vonatkozásában azt sérelmezte, hogy a biztonsági örök veréssel fenyegették **(tanú1)**t, ez ugyanis - álláspontja szerint - valótlán közlés.

A 3., 4. és 5. pontban megjelölt kijelentéseket, melyek szerint „a biztonsági örök rögtön kiderítették, hogy a férfi testvére börtönben ül, amit jogszerűen nem tehettek meg”, „a biztonsági örök levetették vele az inget és félmeztelenül az utcára küldték”, valamint „kerestük az biztonsági céget és a bevásárlóközpontot, akik arról tájékoztattak bennünket, hogy nem kívánnak nyilatkozni” teljes mértékben valótlannak tartotta.

A bíróság azon tényállítások vonatkozásában, amelyeket a felperes maga is valónak jelölt meg, a jogsértést nem állapíthatta meg, így azon közlés vonatkozásában, hogy a felperes alkalmazottai a hajléktalan személyt megállították, valamint, hogy őt mellékfolyosóra vitték, a jogsértés megállapításának nem volt helye.

Az 5. pontban sérelmezett közlés vonatkozásában, mely szerint „kerestük az érintett biztonsági céget és a bevásárlóközpontot, akik arról tájékoztattak bennünket, hogy nem kívánnak nyilatkozni” az állapítható meg, hogy az, hogy „az alperes kereste a bevásárlóközpontot” nem a felperesre vonatkozó közlés, így annak valótlansága, sértő jellege a felperes vonatkozásában nem volt vizsgálható.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az, miszerint a hajléktalan személyt a biztonsági örök igazoltatták, veréssel fenyegették, levetették vele az inget és félmeztelenül az utcára küldték, továbbá, hogy keresték az érintett biztonsági céget, akik arról tájékoztatták őket, hogy nem kívánnak nyilatkozni, valótlán közlés volt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy **(tanú1)** vallomása csupán az alperesi műsorban megjelentekkel volt egyező, míg a meghallgatott biztonsági örök vallomása összhangban állt **(tanú2)**ével és **(tanú3)** vallomásának sem mondott ellent. Nem helytálló az alperes azon hivatkozása, hogy a felperes a keresetlevelében saját maga állította volna, hogy intézkedtek **(tanú1)**nal szemben és ezt az eljárás során meghallgatott valamennyi tanú megerősítette.

A felperes fellebbezésében arra utal, hogy igazoltatni csak a rendőrségnek és más, a jogszabályban meghatározott hatalmi szerveknek van joga, ez nyilván valótlán tény, a társaság ilyet nem tett és utalt arra is, hogy az alperes bűncselekmény elkövetésével vádolja hamisan a felperesi társaságot. A perben tanúként meghallgatott biztonsági örök sem ismerték el az igazoltatás tényét, sőt arra hivatkoztak, hogy a felperest már ismerték, többször volt vele probléma, vitték már el. **(tanú4)** tanú kifejezetten cáfolta, hogy személyigazolványt, vagy vagyonőri igazolványt kértek volna **(tanú1)**től. A helyszínen megjelenő **(tanú5)**, illetve **(tanú6)** sem számoltak be arról, hogy **(tanú1)**t igazoltatták volna. Előadásuk szerint azt kérdezték meg tőle, hogy ő kicsoda és a neve alapján be tudták azonosítani, hogy ő nem a kollégájuk, hanem idegen. Ezen vallomások pedig - még ha a meghallgatott felperesi alkalmazott tanúk érdekközösségben is állnak egymással -, teljes ellentmondásban voltak **(tanú1)** vallomásával. Az alperesi műsorszám pedig kizárólag **(tanú1)** elmondására alapozta közléseit, így ezen közlések valóságát a perben nem lehetett megállapítani. A tanúvallomások értékelése vonatkozásában az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, azok mérlegelése alapján helytállóan állapította meg azt, hogy a tanúk vallomása a kijelentések valóságát alátámasztani nem tudta.

Nem tekinthető ugyanakkor valótlannak a műsorszámban megjelent azon kijelentés, mely szerint „a biztonsági örök rögtön kiderítették, hogy a férfi testvére börtönben ül, amit jogszerűen nem tudhattak meg”. Maga **(tanú6)** tanú mondta el - akit **(tanú4)** felhívott az üzletközpontból és aki szintén a felperes alkalmazottja -, hogy mikor odaért megkérdezték a hajléktalant, hogy hogy hívják, aki elmondta, hogy **(tanú1)**nak és ekkor jött rá a név és az illető alapján, hogy a bátyja bírósági

tárgyalásán már többször járt tanúként. Az ügyben csatolásra is került **(tanú6)** büntető ügyben való idézése, az a 2010. június 22. napján 15 óra 15 percre kitűzött tárgyalásra vonatkozott, mely ügy ... ellen lopás vétsége miatt indult. Önmagában tehát **(tanú1)** testvérének büntetőeljárás hatálya alatt állása, illetve börtönviseltsége, az, hogy azt a biztonsági örök kiderítették, valótlannak nem tekinthető.

Nem helytálló az alperes azon hivatkozása sem, hogy a felperesnek az 1., 2., 3., 4. pontokban megjelölt közlések vonatkozásában ne lenne keresetőségi joga.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a közlések a felperesre vonatkozathatók, tekintettel arra, hogy a sérelmezett műsorrészből megállapítható, hogy melyik üzletközpontról van szó, a biztonsági örök formaruháján látható a felperesi cég logója és a felperesi ing is külön bemutatásra kerül. Mivel pedig a felperes a műsorszám alapján felismerhető volt, keresetőségi joga vitássá nem tehető.

Azon közlésről, mely szerint „kerestük az érintett biztonsági céget, akik arról tájékoztattak, hogy nem kívánnak nyilatkozni”, szintén megállapítható, hogy valótlan. Önmagában ugyanis az, hogy a bevásárlóközpontot a híranyag készítője felhívta és egy férfival beszélt, akit megkérdezett, hogy a biztonsági céget elérheti-e, nem jelenti azt, hogy a felperesi cég ténylegesen megkeresésre került volna. Az pedig, hogy más sajtószerv megkereste a felperest e-mailben és ezen megkeresésekre választ nem kapott, nem igazolja azt, hogy az alperes részéről is érkezett megkeresés, mint ahogy azt sem, hogy a bevásárlóközpont „felhívásán” túl a felperes irányába más megkeresés történt volna hozzátevé, hogy a ... részéről az e-mailben való megkeresés az alperesi hírműsorban a sérelmezett híradás megjelenését követően történt, az alperes részéről történő megkeresés vonatkozásában pedig a perben egyéb adat nem állt rendelkezésre.

A Fővárosi Ítéltábla utal továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a sérelmezett híradást tartalmazó ... című műsor mikor jelent meg, annak megjelenése ugyanis nem ... napja, hanem ... napja volt.

Nem foghatott helyt az alperesnek a PK 14. számú állásfoglalásra való hivatkozása sem. Annyiban helytálló az alperesi előadás, hogy a sajtó jogosult a hatóság előtt folyamatban lévő büntető ügyről az aktuálisan megismerhető adatoknak megfelelően tájékoztatni a nyilvánosságot és nincs helye jogsértés megállapításának, ha a sajtó a valóságnak megfelelően számol be egy büntetőeljárásban a vádirat tartalmáról, a nem jogerős bírósági ítéletről, vagy a nyilvános bírósági tárgyalásról. Az is tény, hogy a bírósági gyakorlat a PK 14. számú állásfoglalás által meghatározott kört kiterjesztette, tehát a közvéleménynek a feljelentésben foglaltakról való tájékoztatása is adott esetben jogszerű lehet.

Az állásfoglalás ugyanakkor utal arra is, hogy a tudósításnak híven, a tényeknek megfelelően kell tükröznie a tárgyalás, illetőleg a büntető ügy anyagát, nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást, nem jelölheti meg kétségtelen befejezett tényként a bűncselekmény elkövetőjeként azt a személyt, akit ezzel még csupán vádolnak, továbbá nem állíthatja befejezett tényként az adott események, esetlegesen bűncselekmény megtörténtét. Jelen esetben azonban erre nem került sor, maga a műsorszám befejezett tényként, megtörtént eseményként közölte a **(tanú1)** hajléktalan személlyel történeteket, így a PK 14. számú állásfoglalás alkalmazásának lehetősége kizárt. Ebből a szempontból nincs jelentősége tehát annak, hogy a hajléktalan személy minek a folytán tett feljelentést, hogy a feljelentés megtételét az elkészült műsorszám esetleg befolyásolta-e.

A fentieknek megfelelően tehát a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően megváltoztatta és a jogsértést azon közlések vonatkozásában állapította meg, melyek valótlanságát és sértő voltát is megállapította.

A közlések sértő volta vitathatatlan, hiszen az átlagnéző számára azt közvetítik, hogy a felperes alkalmazottai önkényesen jártak el, inzultáltak egy olyan személyt, aki náluk gyengébb, az átlagemberhez képest is kiszolgáltatottabb hajléktalansága folytán. Nyilvánvaló, hogy egy

vagyonvédelmi, magánnyomozói feladatok ellátásával foglalkozó gazdasági társaság esetén az események ilyen módon való láttatása alkalmas a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett.

Ennek folytán a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy a pernyertesség, pervesztesség aránya mind az első, mind a másodfokú eljárásban 50-50%, melynek folytán - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - a peres felek a költségeiket maguk köteles viselni.

Ezt meghaladóan pedig az ügyben felmerült - az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított - első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére is 1/2-1/2-ed arányban kötelesek azzal, hogy a felperes a peres eljárásban 21.000 forint eljárási illetéket már lerótt. Keresetlevele azonban első alkalommal idézés kibocsátása nélkül elutasításra került, melynek folytán 3.600 forint mérsékelt eljárási illeték viselésére volt köteles. Az elsőfokú eljárásban fizetendő illeték összege 36.000 forint volt, melyből így a felperes 17.400 forint eljárási illetéket már megfizetett, így a további 60.000 forint elsőfokú, illetve a másodfokú eljárásban felmerült 48.000 forint fellebbezési illeték 1/2-ed részének, 24.000 forintnak a megfizetésére köteles, míg az alperes fizetési kötelezettsége a további fennmaradó 1/2-1/2-ed kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozik a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának megfelelően.

Budapest, 2017. február 14.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő